

TIJDENS de reis zit de havik geduldig te wachten op zijn rekje achterin de auto. Als die eindelijk een weg in de buurt van het jachtterrein opdraait, wordt hij onrustig. Hij schuifelt snel heen en weer op zijn stok. Hij voelt wat er gebeuren gaat. Ruikt hij het wild?

De auto stopt.

Even later loopt de valkenier met zijn havik door het veld. Het is stil, er is geen mens te zien, er is niets te horen, alleen het geruis van de wind, door het riet, over het gras, langs de bosrand. Is er ook geen wild? Toch wel. Het lijf van de havik maakt opeens wat schokkende bewegingen. Hij

ziet zijn prooi veel eerder dan de baas. Hij duikt in elkaar, hij wil weg, erop af. Maar eerst als de valkenier het konijn ziet, laat hij zijn vogel los.

Meteen schiet hij weg. Zodra hij van de hand af is, ligt hij op topsnelheid. Razendsnel wiekend schiet hij in rechte lijn af op het

De havik heeft gemist. Het konijntje is in een holletje weggedoken. De grote vogel zit verslagen op de grond. De valkenier moet lachen. Hij pakt zijn loer en gaat draaien. Aanzienlijk minder snel dan zonet zweeft zijn havik terug naar zijn hand.

Pas na tien mislukte aanvallen is het raak. Weer is de havik onstuimig snel weggeschoten en nu is het te snel, te verrassend. Trots zit hij bovenop het konijn, zijn prooi. Hij wacht. De baas komt zo naar hem toe. Het konijn gaat straks in de auto mee naar huis. Dat wordt dit weekend konijn op het bord, voor hem en zijn makkers.

De Jacht

weghollende konijntje, als een komeet, heel laag, vlak boven het gras. De valkenier staat stil te kijken. Hij geniet. Het is een machtig gezicht. Maar wat is dat?

*MB Vaal
reactie*

16 Febr-'73

VALKENIER IN DE BEEMSTER

BEEMSTER. — Een huisvrouw in functie blijft bij het uitkloppen van haar stofdoek eventjes onbeweeglijk uit het open venster staren. Dan draait ze haar hoofd naar binnen, wenkt driftig in die richting en wijst vervolgens, plotseling in gezelschap van een collega-afneemster, met haar doek naar buiten. Dáár, op de Zuiderweg, loopt iemand met een grote roofvogel op zijn arm, een echte, met grote klauwen en een scherpe, hoekige snavel. En die vogel blijft maar kalm zitten, of zou-die vastgebonden zijn? Er zit wel iets touwachtigs om zijn poten, zie je dat?

Als even later de jongen en zijn vogel samen door de winkelende drukte in het centrum van Purmerend gaan, zijn zij nog meer in de belangstelling. Natuurlijk zijn er de haastigen, die strak voor zich uitkijkend verder marcheren; ook zijn er de immunen, die met een gezicht van — ik wist al dat de wereld gek was — een vluchtige blik

op hen werpen en onaangedaan doorlopen. Maar dat kleine meisje, aan de hand van haar vader, roept geestdriftig uit: „Kijk pap, een papegaai!“ En dat jongetje, dat woest aan de mouw van moeders jas trekt, gilt: „Kijk eens, mama, kijk dan, een echte valk!“ Een beleefde heer van middelbare leeftijd informeert bedaar: „Meneer, wat voor vogel is dat? Doet hij niets? Vliegt hij niet weg?“

Bert Schoo, een van de ongeveer 20 echte valkeniers in ons land, is het langzamerhand allemaal gewoon gaan vinden. Iedere dag gaat hij uit wandelen met zijn havik, om hem af te richten, om hem te wennen aan de mensen en het verkeer dat langs hem raast; iedere dag ziet hij de reacties van de winkelaars, die nu eens iets anders tegenkomen dan boodschappen tassen en haastige voetstappen in het hart van Purmerend.

